

Egy gyurgyalag naplójából

2011.augusztus 28.

„Ma indultunk a feleségemmel Afrikába, még a hideg beállta előtt. Sajnálom, hogy csak pár hónapot tölthettünk Magyarországon, viszont mindig nagy örömmel tölt el, hogy mikor visszajövünk, van hová fészket rakni. Az utóbbi időben különböző növények kezdték házunk nyílását elzárni. A szétterülő gazoktól nehezen jutottunk be otthonunkba, és a bozótos között a róka is megtelepedhet. Párommal aggódva figyeltük a terebélyesedő növényzetet, és reméljük, hogy valaki segítségünkre siet majd.”

2012.május 17.

„Hiába jöttünk vissza, nem volt értelme. A gaz teljesen befedte a bejáratot a fészkhöz, és a közelben nem találtam egy löszfalat sem, ami alkalmas lenne a fiókák felnevelésére. Pedig hogy ne csökkenjen az állomány, muszáj utódokat nevelnünk. Most egy barátunknál tartózkodunk ideiglenesen, de miután ott elkezdődik a szaporulat, távoznunk kell.”

2012.május 19.

„Már nemcsak a bozót terjeszkedéséről kell tartanunk. Minap emberek érkeztek markolókkal, és elkezdték bontani a fal egy részét. Mi lesz velünk? Hogyan tovább?”

2012.május 20.

„Ma délelőtt unalmamban és kétségbeesésemben észak felé repültem. Már legalább 45 perce szálltam kifáradva, amikor házakat pillantottam meg egy erdő közelében. A magas fenyők árnyékában 7-8 apró kunyhó kör alakban helyezkedett el. A fák jól elbújtatták az épületeket, amelyek hátsó udvarán rendre kiskerteket láttam, fehér léckerítéssel körbevéve. A legnagyobb ház előtt egy kút állt, melyből épp egy asszony vizet mert, s azzal lassan battyogott a házába. Az idő ebéd felé járhatott, így a környék csendes volt, csak idegen madarak társalgását lehetett hallani az erdő felől. Mivel embereket a házak közvetlen közelében nem láttam, nyugodt szívvel szálltam egy kert barackfájának ágára, és a fáradságtól elbóbiskoltam.

Gyerekek beszélgetésére ébredtem. Kinyitottam a szemem, majd fiúkat és lányokat pillantottam meg. Miután kicsit megborzoltam a szárnyaim, mind tátott szájjal néztek a fatökökről és a pokrócokról, amelyeken ültek. Gondolom díszes tollazatom mindegyikük érdeklődését felkeltette. Az egyik kisfiú tekintetében mély szomorúságot és csodálkozást fedeztem fel, míg a többiekében csak ürességet.

- Skacok, menjünk innen, nem is olyan érdekes ez a madár, még meg se szólalt!

Egy nagyobbacska gyerek, aki valószínűleg a banda vezére lehetett felállt, és elindult a lakóházak felé. A többiek sietve futottak utána, csak a szomorú kisfiú maradt velem. Miután mindenki eltávolodott, bátorkodtam közelebb menni hozzá, és a vállára ültem, melyet egy bizalmas mosollyal jutalmazott.

- Tudod, kismadár, nagy problémával állok szemben.

Akkor még nem is tudtam mennyire, de átéreztem fájdalmát.

-A szüleim nemrég közölték velem, hogy el kell költöznünk, mert a házunk nagyon rossz állapotban van. Nagyon szomorú vagyok, hogy el kell mennünk. Annyira szerettem ezt a helyet. Itt születtem, itt cseperedtem fel, itt ismertem meg a természetet is. Most egy nagyvárosba fogunk költözni, ami

messze lesz minden szépségtől, ami itt megadatott.

Szomorúan hallgattam szavait, de mind megérintett. Mire andalgásomból feleszméltem észrevettem, hogy lassan kezd lemenni a nap. Sajnáltam, hogy el kell mennem, és kell itt hagynom a barátomat. Felszálltam a barackfa ágára.

- Kismadár, megértem, ha menned kell, de kérlek, holnap gyere vissza ugyanebben az időpontba búcsúzóul!

Bólogatással jeleztem, hogy támogatom az ötletét, majd visszarepültem átmeneti lakásomba.”

2012. május 21.

„Délelőtt ki kellett költöznünk a barátom otthonából, mert megszülettek a fiókák. Feleséggemmel a régi otthonunk közelébe telepedtünk le. A nagy gépek szinte a partfal felét elhordták, de legalább elmentek. A délelőtt folyamán együtt mentünk a feleséggemmel bogarakra vadászni, mint a régi szép időkben. Csak késő délután indultunk el az erdőszéli tanyákhoz. Miután elértük az első házat, a kedvesem fáradtan szállt le a tetejére. Én a barátom keresésére indultam, de nem találtam sehol, mikor két asszony beszélgetésére lettem figyelmes. Közelebb repültem információszerzés reményében.

- Te, hallottad, hogy tegnap elköltöztek a szomszédék, tudod, két szülő és a fia?

Miközben ezt mondta, szinte biztos voltam, hogy az én kis cimborámról beszélnek. Mindent magam után hagyva indultam el az egyetlen út felett repülve, ami kivezet az erdőből. Saját korlátaimat leküzdve cikáztam a fák között, miközben szememmel személygépkocsit kerestem. Lassan a kimerülés határán voltam, amikor előttem egy fekete telepjáró tűnt fel. Utolsó nekifutásként mindent beleadtam, és nehezen, de sikerült utolérnem az autót. A nem túl gyorsan haladó jármű nyitott ablakán berepültem a hátsó ülésre, majd barátom ölébe estem.

Arra eszméltem, hogy egy másik madár döngölődzik hozzám. Lassan nyitogattam ki a szemeim, és megláttam, hogy az otthoni, jól ismert üregemben vagyok. A feleségem megnyugtatóan bújt hozzám.

- Végre felébredtél, pajtás!

A cimborám vidáman simogatta a fejemet, majd odúból kivéve letett a földre. Kicsit nehezen álltam meg a lábamon, de szerencsére sikerült magam egyensúlyba hozni. A barátom anyukája lehajolt hozzám:

- Arra gondoltunk, hogy ma éjszaka itt maradunk, és holnap teljesen rendbe hozzuk a fészket! Hiszen együttes erővel bármi sikerülhet! Meglátod, jobban fog kinézni, mint új korában. Bárcsak értenéd, amit mondunk!

Ha tudná, hogy értem, biztosan nagyon meglepődne.”

2012.május 23.

„Tegnap a barátom és a szülei felújították az otthonunkat. A növényzetet kiirtották, így már könnyen hozzáférhetünk a fészkünkhöz, és a feleségem nyugodtan életet adhat kicsinyeinknek. A falat pótolták, hogy legyen elég helyünk felnevelni az utódokat. A tanyasi emberek megtanulták, hogyan és miként könnyíthetik meg életünket, és a gyerekek is sokat járnak felénk.”

2012.augusztus 26.

„Már eltelt két egész hónap május óta. Végül, miután a házunkat és környékét élhetővé tették, a barátom és családja néhány nap múlva elköltözött a nagyvárosba. De megígérték, hogy minden nyáron eljönnek meglátogatni. A fiókáink mind felcseperedtek, és megtanultak repülni. Egészségesen

hagyták el a fészket. Most is a kedves barackfám ágán ülök, és utolsó napjaimat töltöm Magyarországon, ugyanis nemsokára a feleségemmel visszautazunk Afrikába. De nagyon várjuk már a nyarat, és hogy találkozhassunk régi jó ismerőseinkkel.”

Pályázó adatai:

Név: Tóth Aranka

Életkor: 12 év (2000.12.08)

Lakóhely: Székkutas

Oktatási Intézmény neve: HTKT Klauzál Gábor Általános Iskola és Óvoda Gregus Máté
Tagintézmény

Oktatási Intézmény címe: 6821, Székkutas, József Attila utca 1.

E-mail cím: toth.aranka08@freemail.hu

Pályázati kategória: B